KAPITOLA 1

KAŽDÝ DEN ZNOVU

Zase jsem vešla do třídy a praštil mě do nosu smrad jako blázen. Prostě klasika. A když už jsem otevřela okno, začaly na mě řvát ty nádhery, že je jim zima. Tak ať se sakra oblečou, pak třeba nebudou pořád nemocné a nebude jim zima.

Měli jsme ekonomiku. Učitelka vyvolala Oskara, pro kterého to byla hračka, vždycky uměl všechno dobře okecat. Dost jsem mu to záviděla. Přemýšlel rychle a dokázal si poradit téměř v každé situaci. Akorát strašně kašlal na školu kvůli brigádě. Jistý příjem peněz zněl skvěle, ale co kdyby ho vyhodili a on by neměl ani maturitu? To mě na něm trochu štvalo, ale stejně jsem mu se vším pomáhala a připomínala mu úkoly. Občas jsme si i docela hezky povídali.

„Bože," řekla jsem si. Dychtivě jsem čekala na zvonění, abych mohla jít na cigáro. Nesměli jsme chodit kouřit ven ze školy, pokud jsme neměli hodinovou pauzu na oběd. Ale já to vždycky obešla přes zadní vchod, který se odemykal právě v půl dvanácté. Sice to zabralo víc času, ale cigáro mi za to stálo.

Po Oskarovi byla zkoušená Kája, která nikdy neměla štěstí na výběr otázek. S touhle holkou jsem se kamarádila od prváku. Věčně něco pletla, smála se snad úplně všemu a na rozdíl od většiny spolužáků si na nic nehrála.

Moje třída se skládala z primitivních, uřvaných a namyšlených lidí bez špetky sebereflexe. Holky byly falešné – jedna o druhé si šeptaly za zády, ale pak se objímaly a tvrdily, jak se zbožňují. Hnus. A kluci? Jeden namachrovaný, protože měl bohaté rodiče, kteří mu koupili, na co si vzpomněl. Druhý byl absolutní kopírkou svého spolubydlícího na intru – nosil stejné oblečení, používal stejné hlášky a dělal všechno podle něj, jako by ani neměl vlastní názor.

Třetí spolužák se projevoval jako totálně arogantní egoista a ze srdce mě nenáviděl od prvního momentu, kdy mě uviděl, a dodnes jsem nezjistila proč. Jmenoval se Pavel a rád si dokazoval svou převahu nad těmi, kteří se neuměli bránit. Hned první den školy se spřátelil s dalším spolužákem Lukášem, který se během střední stal i mým blízkým kamarádem. Jenže Lukáš nikdy nebyl člověk, který by si stál za svým. Když mezi mnou a Pavlem začalo být po pár dnech ve třídě dusno, Lukáš zůstával stát někde uprostřed. Nechal sebou snadno manipulovat a nikdy si neuměl vybrat stranu, za kterou bude kopat. Ale každý svého štěstí strůjcem, že? Vlastně kromě Oskara a Káji nebyl v té třídě nikdo normální.

Jmenuju se Tamara. Tehdy jsem chodila do čtvrťáku na obchodce. Měřila jsem 178 centimetrů, takže jsem mezi ostatními spolužáky dost vyčnívala a nadváha mi na sebevědomí zrovna nepřidávala. Částečně jsem ji uměla zakrývat zatahováním břicha a podobnými triky, ale snažila jsem se místo tuku na svém těle vnímat přednosti, jako třeba prsa nebo zadek. Své dlouhé černé vlasy jsem vnímala jako něco, na co jsem mohla být pyšná. A když jsem si něco umanula, jen málokdo mě dokázal přesvědčit, abych změnila názor.

Lidé mě znali jako tu, která se pořád směje, vtipkuje a ze všeho si umí udělat legraci. Ale uvnitř se pod mým úsměvem často skrýval smutek a bolest, kterou jsem se snažila zakrýt a pak ji vypustit někde o samotě. Ve chvílích, kdy mi všechno přerůstalo přes hlavu, jsem si nejraději sedla se sluchátky v uších na lavičku k rybníku, zapálila si cigaretu a zůstala sama se svými myšlenkami. Ale čeho je moc… Pojďme to vzít od začátku.